

[Carlsen-Skiødt.]

Kommission, som arbejdede i 3—4 Aar og derefter afgav en Betænkning, ifølge hvilken Odense By skulde inødekomme Landdistriktet med forskellige Goder paa Vandvæsenets og Skoleomraadet o. s. v. Det var Byraadet villigt til, og paa dette Grundlag afgjorde den daværende Indenrigsminister Sagen saaledes, at Spørgsmaalet dermed var ude af Verden. Sagen havde dermed fundet sin Afgørelse.

Byen skulde give Landsognet disse forskellige Goder, og saa fik det at forblive, saadan som det var; der var ikke Tale om Tvangsindlemmelse, og Odense Byraad gik ud fra, at dermed var den Sag ude af Verden. Byraadet nedsatte derfor en Kommission til at overveje og fremkomme med Forslag om nye Skoler, der skulde bygges, og i det hele taget om Inddeling af de Omraader, som Byen havde, og som nu endelig var fastslaaet.

Aldrig saa snart er den Kommissions Arbejde endt, saa faar man Minister-skitte — det sker en Gang imellem —, og der kommer en anden Indenrigsminister, og den Sag, som vi ansaa for afgjort, blev taget op til ny Behandling, en ny Kommission blev nedsat, og hele Arbejdet skal gøres om.

At saavel By- som Landdistrikter og Landsogne er udsat for at blive Kastebold for en tilfældig Indenrigsministers Syn paa Sagerne, forekommer mig meget uheldigt. Ministeren har naturligvis Ret til at have sit eget Syn, men det er meget uheldigt, at Centralledelsen kan optræde paa den Maade overfor de selvstændigt styrede Kommuner. De nærmere Aarsager skal jeg selv sagt ikke komme ind paa her; men det nævnte er Begrundelsen for, at jeg har draget Sagen saa stærkt frem.

Jeg er af den Formening, at hvis man ikke kan tale sig til Rette, kan det ikke være Indenrigsministeren, der har Afgørelsen. Spørgsmaalet maa kunne indannes for et andet Forum. Jeg haaber, at vi i Udvalget maa kunne finde en bedre Form for Løsningen af dette vanskelige Spørgsmaal og lignende Spørgsmaal, der vil melde sig baade det ene og det andet Sted, naar Byerne og Landdistrikterne vokser. Spørgsmaal som det, vi nu har haft gaaende i Odense i flere Aar, vil ogsaa melde sig andetsteds.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte sig ogsaa om de to Medlemmer, der ifølge § 20 skal kunne vælges af de kommunale Myndigheder til at tiltræde Kirke-

styrelserne i Købstæderne, og under disse Udtalelser sagde Ministereren noget, som ogsaa er sagt fra anden Side, ogsaa af den højtærede Kirkeminister, at de kirkelige Skatter var vokset og var saa høje.

Det er rigtigt, at de er vokset, og jeg vil mene, at det i og for sig ikke betyder noget ondt eller noget daarligt. Det betyder blot, at siden Kirkerne er blevet selvejende, har Menighederne faaet Øje for, at de trænger til grundig Istandsættelse, efter at Vedligeholdelsen hidtil havde været overgivet til den Mand, der havde Tienderetten. De har ønsket at faa deres gamle Kirker istandsat paa en værdig Maade. Derved er Udgifterne vokset, og Kirkeskatten andrager i Øjeblikket 4 Mill. Kr.

Naar man ved, at der aarlig svares 700 Mill. Kr. i Skat til Stat, Kommune og Amt, 200—300 Mill. Kr. til Staten, har man egentlig ikke Indtryk af, at 4 Mill. Kr. betyder meget her. Skal vi ikke holde op med at sige, at disse kirkelige Skatter trykker, tilmed naar man, hvad man ikke kan med Hensyn til nogen anden Skat, kan blive fri for at betale den, hvis man vil. Nej, de Skatter, der trykker, er Skatterne til Stat, Kommune og Amt, 4 Mill. Kr. fordelt paa hele Landet synes jeg, man skal lade være med at tale om som trykkende. Derimod er jeg ganske enig med den højtærede Kirkeminister og den højtærede Indenrigsminister i, at man skal saa langt ned med dem som muligt. Derom er der ingen Uenighed.

Det Princip, som var afgørende, da Kirkelovene af 1922 blev vedtaget, var dette, at Kirken skal styre sine egne Sager og Midlerne dertil komme ind ved dens egen Ligning, og hvis jeg ikke husker fejl i Øjeblikket, var vi alle i Udvalget og i Rigsdagen enige om dette. Som det ærede Medlem Hr. Elgaard oplyste, er der i § 14 i Kirkeloven en Ventil, hvorefter Kommunalbestyrelsen kan skride ind paa visse Omraader. Pengene lignes paa Menigheden, og Kirken kan nok styre sine egne Sager. Det forekommer mig, at vi ikke ved denne Kommunallov skal ændre dette Forhold; man skal ikke lovgive paa Kirkens Omraade ved denne Lov.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse henvende et Par Ord til den højtærede Kirkeminister, som jo var inde paa det samme Spørgsmaal og henvendt til mig udtalte, at under Landstingets Behandling i Fjor af det tilsvarende Lovforslag, hvor der var stillet Forslag om, at et Medlem af Byraadet skulde have Sæde i Kirkestyrelsen,